

щѣ умолю Отца, и Той ще ви даде другъ Утѣшитель, който ще бѣде вѣчно съ васъ, — Духъ истинный, когото мѣръ не може да прииме, зачтото Го той не види и не Го знае; но ви Го знаете, зачтото Той съ васъ прѣбывава и съ васъ ще бѣде.

„Азъ не ви оставямъ сирацы, щѣ дойдѣ пакъ при васъ. Още малко—и мѣръ вече нѣма да мя види; но ви ще Мя видите, зачтото щѣ бѣдѣ живъ, и ви ще бѣдете живы. Тогава ще познаете, че сѣмъ Азъ во Отца, ви въ Мене, и Азъ во васъ.

„Който има Мои-тѣ заповѣди и ги соблюдава, той Мя обыча. Който обыча Мене, него и Отецъ Мой ще обыкне, и Азъ щѣ го обыкнѣ и ще Му ся яви Самъ, и Ный ще дойдемъ до него и ще направимъ у него обитель.“

Ученицы-тѣ още не могли совершенно да постигнѣтъ думы-тѣ Иисусовы; тѣ гледали на Него съ удивленіе. Иисусъ Христосъ присовокупилъ: „тѣбвало бы още много нѣчто да ви кажѣ, докѣ сѣмъ още съ васъ, но ви сега не можете да приимете всичко. Но утѣшитель, Духъ Святой, когото Отецъ ще испрати въ Мое-то имя, ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, что ви говорихъ.“

Послѣ, като да благославя ученицы-тѣ Си, Господъ казалъ: „Миръ оставямъ вамъ; миръ Мой давамъ вамъ, не тѣй, както дава мѣръ.“

Като съгледалъ скѣрбъ-тѣ и страха на ученицы-тѣ Си, Иисусъ Христосъ имъ казалъ: „да не ся смущава сѣрдце-то ви и да не ся устрашава. Вы чухте, что ви казахъ? Азъ отивамъ, но пакъ щѣ дойдѣ до васъ. Ако Мя обычате, то тѣбва да ся радвате на това, что казахъ, че отивамъ ко Отцу, зачтото Отецъ е погълтъ отъ Мене (сирѣчь по человечество-то на Иисуса Христа.)

„Нѣмамъ вече много время да говорихъ съ васъ. Князя-тѣ отъ тоя мѣръ ся приближава: той ничто не ще найде въ Мене; но за да знае мѣръ, че Азъ обычамъ Отца и испѣл-